

4. ДА

Знала сам да ће одговор бити: „Да”. Желиш да ти дуго пишем о свему што се дешавало за протекле двадесет три године.

Олуја почиње да бесни и брише свако зрно рачума пред собом. Писаћу шта се дешавало касније. Сада мојих осамнаест година разбија закорелу љуштину, временом створену, бубња по мојим осећањима и одузима ми дах.

Рађа се сећање, јасно и живо...

Срце је рањено, али хоће даље. Црна, расута коса опија мирисом. Тело складно и пожељно. Бори се са ломном душом – та, живо је. Ствари су спаковане, нема повратка. Мама и тата ми дуго машу. Боли, али зар је први пут – провлачи се мисао кроз свест. И не слутим да ће болети још више и много пута.

Тада сам живела у тренутку. Тренутак је био и прошлост, и садашњост, и будућност. Оно што је исто, јесте запитаност. И тада, а на сву срећу и данас, ја сам зачуђена и запитана, што по речима мог драгог професора филозофије Хегела (тако смо га звали) карактерише психологију детета, док психичко сазревање подразумева неку врсту догматизације свести, заокруженост индивидуалног погледа на свет. Старост се може препознати онда када је човеку све јасно. Срећна сам што ме-

ни није јасно ништа и што се стално питам. Што ме запитаност неће утешити, то је већ друга животна филозофија, за коју нам добри, стари Хегел није дао никакве смернице. Не бих волела никад ни да дођем до њих. То сазнање би довело до утешености, утешеност до сна, а ја не желим да спавам као што то ради моја провинција.

Слатка неизвесност пред новим почиње да господари мојим умом. Још само да он није ту и да не прати будно сваки мој покрет кучећим очима које говоре: „Дао бих све да те имам”. Гадим се помало, али тек ћу се ја у животу гадити...

Остављам за собом уснулу провинцију која ништа не види, не чује и ни о чему не мисли.

Није мислила ни тада, нити мисли све ове године. Спавала је и тада, али тада је имао ко да бди над њом. Спава и сад, а дванаест је сати у подне. Време када је одавно требало устати. У сну не види потенцијал способне младости, која због тог слепила завршава на дугим списковима незапослених, у трафикама, халама приватизованих гиганата, приватним радњама, директорским фотељама фирми, али – опет приватних. Где је ту држава на коју сам била поносна, коју сам сматрала најбољом и најмоћнијом на свету? Нестала је. Истопила се. Не осећам да иза мене или било кога од нас стоји моћна сила о којој се сања, о којој се певају песме, за коју се бори.